

Анна Степанова

(9 р., ССЗШ №1 з поглибленим вивченням іноземних мов, м. Чернігів)

Казка для Петрика

Того вечора Анна ніяк не могла заснути. Постіль була незручною, подушка твердою, мов каменяка. Анна встала, потовкла подушку, уявляючи, що це боксерська груша, а вона – в боксерських рукавичках. Подушка стала майже кругла, як м'яч. Хотіла лягати, та задивилася у вікно.

У нічній темряві яскраво світив ліхтар, а під ним кружляли метелики зі сріблястими крильцями. Вони танцювали танок, але музики не було чути, скільки Анна не прислухалася.

Дивлячись у темряву, Анна трішки заспокоїлась та навіть посміхнулась, порівнюючи тих метеликів зі своїми думками, що кружляли в її голові.

Чи завітає до неї цього року Святий Миколай? Чи виконає її бажання?

Минулого року він переконав її у своєму існуванні, потішив, побалував. Подарував саме те, що вона хотіла – гарненький, біленький смартфон. Скільки там було ігор!

Які гарні виходили фотографії! Вона фотографувала все, що потрапляло під руку – сніжинки взимку, проліски навесні, бджілок у квіточках, свою подругу Машу, хоч та й не хотіла фотографуватись.

Анна просила маму купити смартфон, але мама відповідала: «Підростеш ще трішки – і куплю». Куди ще підростати? – думала Анна, бо вважала себе дорослою!

Анна тоді вчилася в другому класі, і якимось, днів за десять до свята Миколая, вчителька на перерві сказала: «Діти! Завтра будемо писати листи до Святого Миколая, тож поміркуйте, що ви хочете отримати в подарунок». І раптово у неї задзвонив телефон... Телефон! Підказка! Звісно! Коли ще мама надумає його купити? Яка добра у мене вчителька, ніби підказала!

Взагалі Анна вважала, що в її житті все найкраще: школа, вчителька, місто, країна... А мама? Така добра, красива, любляча мама була тільки у неї! От тільки мамині очі стали якісь сумні, коли розпочався той Майдан.

Не одразу зрозуміла Анна, що значить це слово – Майдан. З дитинства вона знала ігрові майданчики, на яких веселилася з друзями. І це слово – майданчик – викликало у неї приємні спогади, яскраві враження, позитивні емоції. А слово «Майдан» звучало якимось велично, але сумно.

Мама частіше стала затримуватись ввечері біля телевізора, та дивилася вона одну й ту ж передачу – новини ТСН, а після перегляду ставала сумною та небалакучою. Потроху Анна дізналася, що багато людей вийшло на Майдан у Києві, а потім і на майдани в інших містах проти безладу, несправедливості, які чинилися останні роки

в Україні. А потім тривожні та довгі мітинги переросли у війну на сході країни.

У Анни була красива та затишна кімната. Вся в біло-рожевих кольорах, схожа на кімнату Барбі. Невелика за розмірами, але все в ній було. І зручний диванчик, який легко перетворювався на ліжечко. І спортивна драбинка з канатом та кільцями. Полички з іграшками, фотографії в рамочках, шафа з книжечками, бо Анна дуже любила читати. І звісно ж, письмовий стіл з настільною лампою.

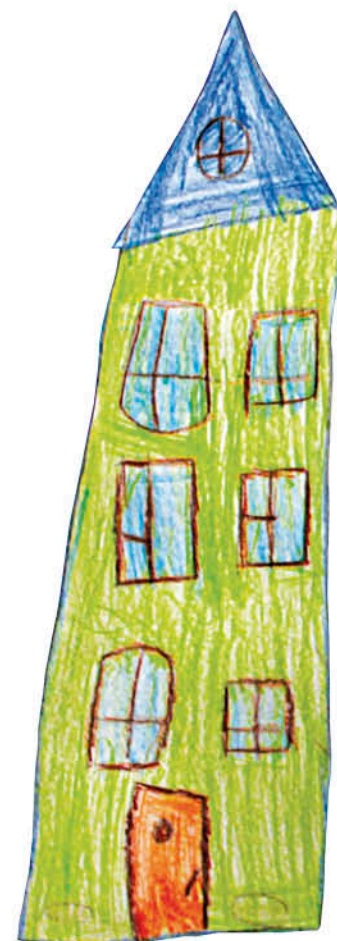
На столі лежала підкладка для письма – для зручності і для того, щоб Анна випадково не забруднила стіл. На ній були намальовані веселі кицьки, табличка множення, ще щось. Колись їй було цікаво розглядати цих кицьок, а потім якось набридло, і вона їх майже не помічала. Та от одного разу мама принесла нову підкладку. Анна здивувалась – навіщо? Та, що з кицьками, була ціленька і чистенька... Мама не любила зайвих речей і купувала тільки те, що потрібно.

Коли мама прибрала кицьок і поклала нову, у Анни дух перехопило, – це була мапа України. Вони разом з мамою довго роздивлялись свою країну, її міста і села, річки й озера, гори на заході, моря на півдні, її кордони, її сусідів і той тривожний схід. Мама розповідала, в яких містах вона була, і, слухаючи її розповідь, Анна ніби подорожувала Україною.

Вони разом роздивлялися захід, і Анна уявила себе серед зелених смерек в Карпатах, біля водоспаду в Яремчі, на вулицях старовинного Львова. А ось, майже в центрі країни, її столиця – Київ, з широким і могутнім Дніпром, історичним символом України, Києво-Печерською лаврою, народною святинею всіх слов'ян. А ще – з ботанічним садом, в якому багато дивовижних рослин, цікавим зоопарком, де Анна вже встигла побувати. А трохи на північ – і рідна Чернігівщина з зачарованою Десною, край, багатий на історичні пам'ятки.

І ось вони перемістились на південь і вже засмагають під гарячим сонцем на березі Чорного моря, в Криму, збирають кавуни на баштані в Бахчисараї. А ось схід – і голос у мами став сумним... Анна ніби обійняла країну руками, і вона опинилася в овалі її рук. Вона вдавала, що це – міцний паркан, який захищає Україну, а її усміхнене обличчя, що схилилося над мапою – це сонце, яке зігріває Україну. І все це було так просто!

Чому ж у дорослих все так складно? Вони винайшли такі дивовижні речі – телефон, Інтернет, літак!!! Та багато ще іншого, цікавого і не зовсім зрозумілого, що просто не вкладається в голову, а сісти, поговорити та домовитись, щоб всім було добре – не можуть!!!

З того дня мапа стала найулюбленішою річчю в її кімнаті. Пухнасті ведмедики різних кольорів, які любили підстрибувати на ліжечку, струнки Барбі, які обожнювали перевдягатись у різні сукенки, ображались на дівчинку, але їй це не турбувало. Всі думки були на сході, де стріляли, де гинули люди. Вона подовгу сиділа сама біля мапи в думках, у мріях, міркуваннях. Іграшки шепотілися на полицках, але не наважувались її відволікати. Вони теж були незадоволені, бо їхня хазяйка була раніше такою веселою-превеселою, такою потішною та жартівливою. Вони разом гралися, жартували, вигадували кумедні історії, навіть бешкетували. Але це було раніше...

«Щось треба робити, щось треба робити...», – тихенько перемовлялися іграшки. І ось в один з таких літніх тихих вечорів білий ведмідь Бубун не витримав: «Анно! Годі сумувати! Щоб щось придумати, нам треба об'єднатись! Разом ми будемо сильніші, разом ми будемо мудріші, разом нам буде легше!». І вони сіли в коло, як раніше сідали для гри. Ніхто не штовхався, ніхто не хихикав, всі були серйозні й стали ніби дорослішими. Разом стало якось легше, вони обговорювали, чим можна допомогти нашим воїнам на сході...

«АТО... волонтери... боєприпаси... переселенці... теплий одяг...» – лунали слова. Вони згуртувались та розробили власний план. Ляльки Барбі виявились неабиякими майстринями! З'ясувалось, що вони можуть не тільки хизуватись модним одягом перед дзеркалом, а вміють в'язати теплі панчохи та рукавиці для воїнів АТО. Ведмеді, всі – від малого до великого – згадали свої циркові навички та показували вистави і збирали кошти для закупівлі ліків для поранених. Лисиця Хитруня, зайчиха та зайчєня, білка Стрілка займалися заготівлею овочів, фруктів та приготуванням сухих пайків на схід.

Робота кипіла, але все одно Анна не знаходила спокою. Їй здавалось, що цього всього замало, якась дуже важлива думка, неначе бджілка, кружляла в її голові, але усвідомити, що саме вона має зробити, Анна не могла. Мама вчила її, що в таких випадках не треба турбуватись, а потрібно, навпаки, відпустити думки, і тоді ангел-охоронець обов'язково принесе правильне рішення.

Уже перший сніжок вкрив землю, наближались новорічні свята. І Анна, як кожна дитина, замислилася над подарунком, який попросить у Святого Миколая. Може, планшет? В класі вже дехто приносив і показував цю цікавинку. А може, ковзани? Біленькі, гарненькі, в рекламі дівчинка в таких ніби літала! Чи пазли, чи цікаву книжку? І красива сукня не завадила б, доречно було б одягнути її на новорічне свято. Стільки всього потрібно!!! Що ж попросити?

Анна хотіла то одне, то інше, сумнівалася в правильності вибору, щось їй непокоїло, вона не могла вирішити, що саме їй потрібно. Спочатку здавалось, що ця річ їй конче необхідна, проходив час і – її бажання здавалося нікчемним. І серед цих роздумів, як блискавка, промайнуло – мир! Мир в Україні. Ось що потрібно зараз найбільше!

Ніякий планшет чи ковзани не могли зрівнятися з цим бажанням, бажанням миру в країні!!! «Святий Миколаю! Благаю, дай миру в країні! Ніяких мені не потрібно дарунків, ні в цей рік, ні в майбутні роки! Виконай моє єдине на все життя, бажання – припини війну, будь ласка!» – писала дівчинка в своєму листі. Анна виводила кожну літеру, щоб Миколай бачив, яка вона старанна дівчинка. Написала – подивилась, не сподобалось, почерк

негарний, рука тремтить, та й ще сльозинка капнула, – літери розпливлись. Перепочила, взяла чистий аркуш, угамувала хвилювання, – написала знову! Приклеїла сріблясту сніжинку. Вийшло гарно! Поклала лист на столику в вітальні, як і минулого року, та й ще скляночку з молоком поставила і цукерки поряд поклала.

Анна Володимирівна замовкла... «Мамо, ну так що? Чи виконав Святий Миколай її бажання?» – малий Петрик ще не заснув і вимагав продовження казки.

«Ну звісно!!! Святий Миколай допоміг, війна скінчилась. Українці побудували могутню, сильну європейську країну. Кожен громадянин в ній захищений державою, всі мають рівні права та нема місця несправедливості. Ці події вже давно в минулому, мій любий, але кожен українець завжди буде пам'ятати тих, хто віддав своє життя заради щасливого сьогодні!».

Петрик любив казки зі щасливим кінцем, і, цілком задоволений, закрив оченята. Коли він підросте, то, напевне, здогадається, що мама розповідала йому не казку, а власні спогади та переживання того нелегкого минулого, яке назавжди залишилося в серці кожного УКРАЇНЦЯ.

